

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 141/2011-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2011 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa o sťažnosti spoločnosti G., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. RNDr. P. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 8/2009 z 8. júla 2010 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti spoločnosti G., a. s., **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 141/2011-22 zo 6. apríla 2011 prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť spoločnosti G., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. RNDr. P. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 8/2009 z 8. júla 2010 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ bol v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 1 S 8/2009 žalobcom proti Hlavnému banskému úradu v B. (ďalej len „žalovaný“), za účasti S., s. r. o., B., vo veci vyslovenia nezákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn. 1352-2523/2008, rozhodnutia Obvodného banského úradu v B. (ďalej len „obvodný banský úrad“) sp. zn. 678-2826/2008, obvodného banského úradu sp. zn. 678-999/465/Ba-Go/2008 a obvodného banského úradu sp. zn. 1221-2064/Bo-Go/2008. Krajský súd rozhodol vo veci žalovaného vedenej pod sp. zn. 1352-2523/2008 z 18. novembra 2008 a vo veci obvodného banského úradu vedenej pod sp. zn. 678-2826/2008 z 29. septembra 2008 tak, že zrušil tieto rozhodnutia správnych orgánov. Nerozhodol však o ostatných ním napadnutých rozhodnutiach, ktoré boli taktiež predmetom žaloby a nároku na ich rozhodnutie. Rozhodnutie aj o týchto dvoch rozhodnutiach správneho orgánu mali a majú pre neho zásadný význam a súvisia s rozhodnutiami, o ktorých krajský súd rozhodol. Uviedol, že nenapáda rozhodnutie krajského súdu v tej časti, ktorou rozhodol o jeho nárokoch uplatnených v správnej žalobe, napáda len tú časť rozhodnutia tohto súdu, v ktorej nebolo rozhodnuté o jeho ďalších nárokoch, a preto žiadal, aby ústavný súd vydal vo veci tento nález:

„1. Základné právo spoločnosti G., a. s., na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nerozhodnutím o tej časti žaloby,

ktorou sa spoločnosť domáhala zrušenia oznámenia Obvodného banského úradu v B. o zániku oprávnenia sťažovateľa na dobývanie výhradného ložiska v dobývacom priestore P. – bituminózne horniny č. 678-999/465/Ba-Go/2008 zo dňa 3.4.2008 a oznámenia Obvodného banského úradu v B. – doplnenia č. 1221-2064/465/Bo-Go/2008 zo dňa 18.7.2008 v ktorom bol určený nový deň zániku oprávnenia sťažovateľa na dobývanie výhradného ložiska, porušené bolo.

2. Ústavný súd prikazuje Krajskému súdu v Bratislave, aby rozhodol o tej časti žaloby, ktorou sa spoločnosť domáhala zrušenia oznámenia Obvodného banského úradu v B. o zániku oprávnenia sťažovateľa na dobývanie výhradného ložiska v dobývacom priestore P. – bituminózne horniny č. 678-999/465/Ba-Go/2008 zo dňa 3.4.2008 a oznámenia Obvodného banského úradu v B. – doplnenia č. 1221-2064/465/Bo-Go/2008 zo dňa 18.7.2008, v ktorom bol určený nový deň zániku oprávnenia sťažovateľa na dobývanie výhradného ložiska,

alebo,

ak ústavný súd dospeje k záveru, že od rozhodnutia o opomenutej časti právnej veci sú závislé aj výroky, ktoré sťažnosťou neboli dotknuté, ústavný súd zruší celý rozsudok Krajského súdu v Bratislave.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti G., a. s., trovy právneho zastúpenia v sume 260,88 EUR... na účet jej právneho zástupcu JUDr. RNDr. P. K. ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu. “

3. Krajský súd na základe výzvy ústavného súdu z 27. apríla 2011 na vyjadrenie k prijatej sťažnosti sa do rozhodnutia ústavného súdu písomne nevyjadril. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu ústavnému súdu listom zo 4. mája 2011 oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

4. Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia označených práv podľa ústavy a dohovoru.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto

rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Namietaným rozhodnutím krajský súd rozhodol vo veci správnej žaloby sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu tak, že zrušil oznámenie žalovaného o vybavení sťažnosti sp. zn. 1352-2523/2008 z 18. novembra 2008, ako aj rozhodnutie obvodného banského úradu sp. zn. 678-2826/2008 z 29. septembra 2008. Nerozhodol však vo veci ďalších rozhodnutí, ktorých nezákonnosť sťažovateľ namietal a zrušenie ktorých navrhoval. Rozsudok krajského súdu obsahoval poučenie, že proti nemu nie je prípustné odvolanie.

Významnou podmienkou ústavného súdu limitujúcou jeho rozhodovaciu právomoc v konaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyjadrenou v citovanom čl. 127 ods. 1 ústavy je, že o ochrane základných práv alebo slobôd sťažovateľa, porušenie ktorých pred ústavným súdom namieta, nerozhoduje iný súd (princíp subsidiarity).

Podmienkou konania o ústavnej sťažnosti je aj vyčerpanie opravných a iných právnych prostriedkov, ktoré zákon účinne poskytuje na ochranu základných práv a slobôd a na ktoré je sťažovateľ oprávnený (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Na základe výzvy ústavného súdu z 23. novembra 2010 adresovanej sťažovateľovi, aby potvrdil informáciu krajského súdu o podaní odvolania proti namietanému rozhodnutiu krajského súdu, sťažovateľ 6. decembra 2010 oznámil, že ide o mylnú informáciu, ktorá nezodpovedá skutočnosti. Uviedol, že na krajský súd sa obrátil iba z dôvodu podania správnej žaloby proti „*inému, novšiemu rozhodnutiu Hlavného banského úradu č. 184-2137/2010 zo dňa 27.10.2010*“.

Keďže samotný sťažovateľ vyvrátil informáciu o podaní odvolania, v čase, keď ústavný súd prijímal predmetnú sťažnosť na ďalšie konanie, nemal vedomosť o skutočnosti, že sťažovateľ spolu s ústavnou sťažnosťou podal aj opravný prostriedok na všeobecnom súde.

Po prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom zistil, že sťažovateľ 3. novembra 2011 doručil krajskému súdu podanie označené ako „*žiadosť o zaujatie stanoviska, resp. vydanie rozhodnutia vo veci sp. zn. IS/8/2009*“, ktoré prvostupňový správny súd posúdil podľa jeho obsahu ako odvolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 8/2009 z 8. júla 2010. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolací súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa uznesením sp. zn. 5 Sžp 4/2010 z 11. augusta 2011 tak, že odvolanie ako oneskorene podané odmietol.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ, súc zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v konaní pred všeobecnými súdmi, podal proti namietanému rozhodnutiu krajského súdu odvolanie a súčasne sa v tej istej veci obrátil so sťažnosťou na ústavný súd. Krajský súd odvolanie sťažovateľa spolu so spisom predložil najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu, ktorý o odvolaní konal a rozhodol o ňom.

Ústavný súd nie je oprávnený a povinný poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (podobne napr. I. ÚS 85/97, II. ÚS 35/02, II. ÚS 78/02). Ak všeobecný súd v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody, v takom prípade ústavný súd s prihliadnutím na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je oprávnený vo veci namietaného porušenia základného práva alebo slobody konať (obdobne II. ÚS 54/02).

Pretože sťažovateľ požiadal ústavný súd o ochranu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu krajského súdu v súvislosti s otázkou, ktorá zároveň bola predmetom odvolacieho konania najvyššieho súdu, nie je v tejto veci daná právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti v tejto veci pripadalo do úvahy odmietnutie sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže uvedená rozhodná skutočnosť (podanie opravného prostriedku sťažovateľom) vyšla najavo dodatočne, teda po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

Ústavný súd pre úplnosť uvádza, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžp 4/2010 z 11. augusta 2011 nebolo predmetom posúdenia ústavného súdu v tomto konaní, keďže predmetom konania vymedzeným sťažovateľom v petite jeho sťažnosti, ako aj v uznesení ústavného súdu o jej prijatí bolo namietané porušenie označených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 S 8/2009 z 8. júla 2010.

Keďže v uvedenom prípade ústavný súd sťažnosti sťažovateľa nevyhovel, jeho návrhmi na zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a na priznanie mu úhrady trov konania sa pri svojom rozhodovaní už nezaoberal (obdobne napr. III. ÚS 30/03, III. ÚS 127/03).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011